

Pável Márta

VALÓDI IGAZSÁGOT LEFEDŐ MAYA FÁTYLA

Aki többet akar tudni, látni, magasabbra kell fellőnie a spirituális rakétáit. Rögtön tisztázzuk, mi a maya. Az idézetekből remélhetőleg rávilágítok arra, amiről írni szeretnék.

<https://hinduizmus.hu/vedikus-filozofia/maya>

„A Védák egyik fontos tanítása az illúzió tana. Az anyagi világ ideiglenes, hol megnyilvánul, hol elpusztul. Eközben az élőlény a májá, az illúzió hatására teljesen átadja magát földi szerepeinek. Az emberi élet elsődleges célja, hogy ráébredjünk valódi lelki mivoltunkra.”

Ezt így a keleti vallások tanítják, de sajnos el kellene fogadni mindenkinek, mert – szerintem – súlyos igazságot hordoz.

Uo.. *„A májá a megtévesztés fátyla, mely elvakítja a halandó szemét. Így a maya a világot nem annak valóságában láttatja a szemlélővel.” Uo. Akik erről nem is akarnak tudni, hinni, azoknak az egészről kár beszélni, nem fogják megérteni, nekik ezt tovább olvasni is felesleges. Ugyanis ők még a jó sűrű maya fátylában élnek.*

Uo. *„Nem tudjuk, kik vagyunk, mért vagyunk itt, és hová távozzunk. Májá hatalma ott ér véget, ahol az Isten előtti meghódolás kezdődik. Egy lelkileg fejlett személyre nem hat az illuzórikus energia.”* A HÁLA érzése, ténye kód megfejtő kulcs a mayából való kijáráshoz. Alább bővebben. Uo. *„Akik meghódolnak Elöttem, azok könnyedén túllépnek illuzórikus energiámon.” (Bhagavad-gítá 7.14.)*

Uo. *„A maya fátyla szinte láthatatlan, mégis teljes illúzióval fedi be a megtévesztett embert. Lehet valakinek sziklaszilárd meggyőződése egy dologban, miközben a valóság annak éppen az ellenkezője.”* S itt a baj, ez az ellentétek, háborúskodások, békétlenségek forrása. Teljesen egyforma mayája – úgy vélem – senkinek sem lehet, mert mi sem vagyunk egyformák.

Katolikus meggyőződésem szerint testvérek vagyunk, mert mindenkiben Isten éltető lelke van. Innentől másként gondolom. Az egy töről fakadó ujjaink sem egyformák. Hiába van éltető lélek mindenkiben ugyanattól a végtelen Istentől, hiába vannak egy szülőpártól, mégis lehetnek teljesen különbözőek már az édes testvérek is. Főleg más maya képzésük lehet, ami eleinte a szülők miatt némileg hasonló, de később a fejlődéssel erősen szelektálódik. A testvérek a születéseik folytán a karma viszonyaik miatt akár erősen lebutítottak is lehetnek, és így különböző rétegű, erősségű mayákat építettek maguknak. Így messze nem azonos az egyik ember a másikkal. Sőt iszonyú különbségek vannak. Láthatjuk azt, amikor azon bosszankodunk, hogy nekünk világos, hogy ez így van, neki, a másik embernek miért nem? Miért hisznek az emberek mást igazságnak, mint ami a mi általunk felfogott igazság? Az ember tele van

a másikat érintő mértékkel. Sok válasz születik, ha az alábbi írást végig gondolják.

Az egyéni mayaképzés mellett van olyan, mikor a hasonló lelkek egybe tömörülve kollektív mayát is alkothatnak, pl. mint itt a Földön az emberek. Vannak megközelítő mayát képző emberek, akik egy-egy csoportot, vallást képeznek, és így erősítik egymást le- vagy felfelé, ki hogyan...

Ebből is vannak kijáratok azoknak, akik felébredtek és így már a kollektív tévedést akarják legyőzni. De ez sajnos fordítva is működik, s harcolnak érte bármi áron igazságuk vélt birtokában. (lásd. vallásháborúk stb.) Sokszor azon is elképedhetünk, miért történnek elfogadhatónak vélt csodák bizonyos szektákban. Sose értettem, hogy ha az ő istenképük – az én tudásom, tanulmányaim, hitem alapján – téves, nem valós, akkor miért történnek csodák. Ez megmagyarázza azt, hogyha ők egy kollektív, a szektában egymást erősítő maya istenképet alkotnak, s azt nagyon igaznak vélik, akkor nekik az működik.

Amikor azt mondjuk, hogy egy igazság van, az Isten igazsága, az igaz, de ismeri-e valaki teljesen, mi az Isten igazsága?

Mindenkinek külön-külön a maga szintjén igaza van, mert ő azt hiszi, azt valósítja meg, az az igazság az ő igazsága. Az egy más dolog, hogy ez az igazság nem passzol össze az összes többi igazságával. Ilyenkor mindenki arról van meggyőződve, hogy a másik téved. Ettől viszont még lehet mondani azt, hogy egy kollektív mayában élünk, ahol durván megegyeztünk egy kollektív maya illúzióban alkotott törvényekben. Például abban, hogy asztalnak hívjuk az asztalt, vagy hogy alkottunk magunknak jogrendszert, és kötelezővé tesszük a társdalom tagjaira nézve, innentől írásban rögzített az, miért és mivel büntethető az eltérően viselkedő egyén. Ettől még a gondolkodásban jó, ha lehet mozgástér, megosztható az eltérő igazságról alkotott felfogásunk, ami teljesen más, mint a valóság, mert a valóság Istennél van, és ahhoz ki kellene „mennni” Hozzá! Számunkra világosan látszik a megtévesztettség. Igen ám, de ők ezt a mayát alkották maguknak, s ebben nagyon erősen hisznek, s az is meg fog valósulni, mert a maya fátyolképzés erre is kiterjed. Istent alkottak saját képükre, és csodákat is tudnak kreálni az ebben való hitük miatt.

Freud felfogása szerint:¹ *A vallásgyakorlat a megoldás arra, hogy elkerüljük az individuál (egyén) neurózisát. A vallás által a felnőttek saját infantilitásukat (gyermekiességüket) egy egész életre meghosszabbítják. Valamilyen illúzióba való kapaszkodással el lehet kerülni az egyéni neurózist.*

Ismert ez a véleménye, és egy bizonyos, de másfajta értelemzésben némileg igaza is lehet. A maya világban való élet mennyire igazi? Elég meglepő, amit Freud – rövidítve – a fentiekben mond. Az apakép utáni

¹ https://hu.wikipedia.org/wiki/Sigmund_Freud

vágyódás lehetséges, mert tudatunk/lelkünk Istentől való, így bármit is teszünk, ráirányított lények vagyunk. Nem tudom, hogy az Istenből való kiszakadásunk rögtön együtt járt-e mayaképzéssel, hogy ezt a végtelen hibás tettünket valahogyan csillapítsuk, lefedjük, vagy később alakult ki, még nem tudom.

De ha jól belegondolok, hogy szinte minden tettünk a maya szorításában van, az első lépéseket ebből kifelé megtenni iszonyú nehéz – mert ehhez józanul magamra kellene nézni... –, tán segítség nélkül lehetetlen is lenne. Akkor el kell ismerni, jó kis csapda ez.

Sőt, a kollektív mayaképzéssel mi ezt a maya fátylat egyre jobban körbe tekerjük. Ekkor már az igazságot nem láthatjuk, és nem is tudhatjuk, mi az igazság, és sem azt, hogy rosszul látunk, mert a fátyol eltakar, illúzióba ejt. Alázat kellene, de igen nagy és erős alázat. Szent Pál mondja is, hogy tükör által homályosan látunk. (S így is lehet érteni...)

Belenyúlhatok-e a másik mayájába, tehetném-e ezt? Megpróbálhatom, tán úgy sem sikerül..., vagy sikerülhetne..., pl. ha kollektív maya van pl. az egész emberiségé, akkor egy magát transzcendáló csoportnak is van és lehet hasonló képessége, hogy akkor egymást felfelé segíthetik. Ők itt Isten vonzása miatt a szabad akaratot, amit Isten mindenkinek meghagy, a közös hazamenetel felé való célért átadják. De ellenkezője is lehet, önféjűen tévelyeghetünk, ahogyan jólesik.

A kettősség bennünk lehet, míg testben vagyunk. Szállhatunk-e fel a valóságos Istenig, közben meg síró Szűz Anya képeket festünk, mert hiszünk abban is, hogy megsegít? Lehetünk-e ennyire kettősek? Igen, ez van, de ha tudjuk, hogy azok vagyunk, ez már haladás. S ha nekünk ezen a szinten ez nyugalmat ad, mert hiszünk benne, így hiszünk benne, akkor rendben? Szerintem igen. De ezek pillanatnyi szintek. Vagy minden lehet – de nem minden hasznos nekem...–, ennyire „sokoldalúak” vagyunk, vagy inkább megfejthetetlenül bonyolultak.

A manipulálhatóság meddig tarthat? Nem hiszek a nevelésben, csak a metszegetésben, aki amilyen fának születik, olyan is marad, aki amilyen mayát alkot magának, olyan-e? Mi segíthetünk-e egymás tévedéseinek feloldásában? Vélem, hogy csak akkor, ha nagyon közeli az illúziónk milyensége, különben aligha, rögtön támadásnak vennénk a másiktól érkező segítséget. Félek, hogy az emberek zöme nem nyitott, így csak minimális mértékben lehetne oszlattatni az illúziójukat.

Mi az igazság?

Biblia Jn 17,17-19 *Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság. Ahogyan engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba: én őértük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelődjenek az igazsággal. ...17,25 Igazságos Atyám, a világ nem ismert meg téged, de én megismertelek, és ők is felismerték, hogy te küldtél el engem.*

Nehéz szavak ezek. Kiderül, hogy az igazság tudása mintegy megszentelődés. Mássá lesz az, aki ráismer az igazságra, s Krisztus ezt

is akarta. Isten igazi megismerése vezethet el csak az igazságig. Sajnos sokan azt hiszik, birtokolják ezt az igazságot, de többségükben tévednek. Sokan szubjektíven azt vélik, náluk a bölcsék köve, de nincs. Sajnos – szerintem – senki sem tudhatja, hogy az ő szintje milyen magasan van, maximum remélheti.

Rendben, de ezek után ki lehet abban biztos, hogy tudja, mi az Isten igazsága? Lehet, hogy csak véli. El tudtunk-e jutni emberként Istenig...? Ez egy bizony nagy és alázatra intő kérdés. Ha nem tudtunk felkapaszkodni Istenig, a mi igazságunk sem feltétlenül igaz, csupán /egyre/ finomodott maya.

A földi embereknek ott a 10 parancs, ha valaki gondolkodásban nem jut eddig, vagy ott vannak retorziót alkalmazó jogi törvények, amelyek eligazítják, ha nem születik erkölcsiségében valamennyire igazságosnak, s nem tudja, hogy mit tehet és mit nem. Ez a minimális igazság az egymás közötti élhetőséget biztosítja valamennyire.

A végső isteni igazságot a fátyol fedi, ezért van az, hogy az emberek egymás mellett élnek, és nem értik meg egymásban, miért teheti meg azt a másik, mikor neki evidens, hogy az nem jó. Nehéz elfogadni, hogy mindenki egy másfajta maya világot teremtett magának, egy maya külsőt, maya életkörülményeket és még akár egy maya Istent is. Ez nekik természetes, így igaz, így jó, akár háborúznak is érte. Gondoljunk bele az emberáldozatokba, a vallásháborúkba stb., mindet hittel tették. A maya képükben az lehetett, hogy ez kell az általuk alkotott Istennek, aki emiatt meg is segíti őket.

Hangsúlyozom; mivel az egész élet egy illuzórikus maya, ha az illető nagyon hiszi, meg is történik, amit akar. Sajnos ez így van.

Ismételt kérdésem, tudjuk a másik ember maya képző életét befolyásolni? Ha valaki eljut a Szűz anya spirituális voltaig, formában még látja, ez is maya, mennyire elég, mennyire jó neki? Hát annyira, amennyire hiszi.

Ha eljut Szent János világot átölelő, formátlan, végtelen erejű energiaszintjének ismeretéhez, ez is még nagyon finom maya, de többre elég ez az Isten végtelen igazságához való jutásban. Egy biztos, folyamatosan haladni, fejlődni kell, magunkat egyre szubtilizálni, folyamatosan ki kell bújni az újabb és újabb maya fátylak alól, még akkor is, ha már egészen finomak, tán némileg átlátszóak is lehetnek. Mégis..., mennyire elég ez? Tovább kell menni, mindig tovább. Nincs megállás. Jó a közmondás: jó pap holtig tanul.

Elkeserítő, de jogos kérdés; hol van az, hogy felébred valaki, hol van az, hogy rájön arra, hogy nincs igaza, vagy az igazságtól még nagyon messze van. Hiszem, saját magától nem fogja megtenni az ember, illetve úgy fogja megtenni, hogyha történik vele mondjuk egy bármilyen, de neki valós csoda. A **hálás szív** kinyitja az ég felé a bejáratot, és amennyire hálás, annyira emelkedik, mert kinyílik, repedezik a maya fátyla, beáramlik a valóság, Isten igazsága. Akkor alkothat magának egy másik mayát, egy

sokkal finomabbat. Majd megint történik vele valami, megint HÁLÁS lesz, kinyitja magát, és a hálás szív lesz az, ami egyre magasabbra emeli. S így tud egyre magasabbra jutni, és állandóan átalakul, alkalmassá lesz a végső, Isten igazságának a befogadására. Iszonyú hosszú és munkás út ez.

Az embernek transzcendálni kell magát pl. a mi létsíkunkból a magasabban levő Sasok világába... Na most, bizonyos fokú transzcendencia, ami még a forma világokban működik, az sem teljes, mert ott is van valamiféle forma, s az már maya is. De ha a lélek el tud menni úgy a Fénybe, hogy nem akar sem formát, sem fogalmakat visszahozni, hanem átfogó, többnyire kimondhatatlan ismereteket szerez, az viszont kegyetlenül emelő hatású lehet. A lény lassan így tud kimenni a mayából, így tud menni a végtelen Istenhez, akinél az igazságok igazsága van. Mivel az ember Istenre irányított lény, ezért vágyik az Istenre, de magában is beállíthat magának Istenképeket, amelyeknek semmi köze nincs ahhoz az Istenhez, aki valójában Ő. Meglepő lenne szembesülni a vallások által hirdetett istenkép és valóságos Isten közötti különbséggel. Milyen is a valóságos Isten? Pontosan ki állíthatja, hogy tudja? Amit lehet tapasztalni, ami a transzcendens élmények kapcsán elmondható – amit a teológia elég jól behatárolt –, forma nélküli, végtelen, mindent betöltő fény, mindent betöltő intelligencia, hatalom és béke. Ha magunkat teljesen feladjuk és a különállásunkat megszüntetjük, akkor tudunk belehatolni valamennyire, annyira, amennyire megszüntettük a különállásunkat. Addig csak rá irányuló magatartásaink vannak, egyéni maya elképzeléssel, egyéni csodákkal, egyéni Istenképekkel stb.

Elmélkedésben megkérdeztük, Jézus Krisztus mit mond erről, amilyen kép most összeállt nekem. Válasza: Így van. Mi azért láthatjuk ezt, mert az Ő befogadására kinyitottuk magunkat, fénylő oszlopokként szűrjük át a maya fátylát, időnként így fölébe is emelkedünk, de hogy ez végleges legyen, ehhez még sokat kell fejlődni, dolgozni. Mindenesetre szomorú volt nézni az embereket, ahogyan az illúzió fogságának fátylában vergődnek, ami eléggé sűrű, homályos.

Kérdés, van-e értelme ezek után imádkozni valakikért? Ha beleegyeznek, igen, mert nem követünk el rajta erőszakot, és ő is jobban kifelé figyel Istenre. De ha nem akarja, akkor szinte meddő a dolog.

Végső kérdés, Isten bele akar-e nyúlni a mi maya világunkba? Úgy tűnik, Jézus Krisztus megszületésével, a próféták, a szentek küldésével, a kegyelem által igen. De ezt nekünk nyitottan, rá figyelve el kell fogadni, és hittel együtt kell Vele működni. Különben nem megy.

Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA h.r. vezetője, 40 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója és vezetője.

Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők a

www.aqp.hu oldalon, az AQUILA Magazinban és a Túllépés n.é. lapban, valamint a blogokon.

Szeibert Márton
HIT ÉS GNÓZIS

Volt szerencsém Pável Márta alábbi linken olvasható tanításához. <https://isten-az-egyetlen-remenyunk.eoldal.hu/cikkek/lelki-seg/hit-es-tudas---pavel-marta.html> Szeretném kiragadni ebből azt a részt, ami a hit és a tudás viszonyára vonatkozik.

„... Mindig arra törekedtem a tanítványaimnál, hogy a meglévő, vagy a nem meglévő hit, tudássá legyen. Nálunk ez működik, mert tudás az, hogy elmélkedésben lelki szemeiddel látod Istent, tudod kivel beszéltél, tudod, hogy mit mondott ... A hit egy kis ajtó a tudás felé. ... Mikor megkérdezed valakitől, hogy vagy az Istennel? Válasz sokszor: Hát hiszek valami erőben, kozmoszban, univerzumban... Az ilyen emberek egy szóval sem mondják, hogy tudom, hogy van Isten. Ebben a lepusztult, nihilista világban jobb az ő lelkének, ha elkeni az egészet, mint a sarat... Sajnos mi vándorúton lévő emberek tudunk rosszak lenni, de mivel Ő annyira más, olyan hatalmas, megérett szeretettel bír, válaszul nem dob el minket. Ő, ha elesettek vagyunk, vagy nyomorultak nem hagy magunkra, csak kérni kell Őt, a végtelenül jóságos Istent. Nem lehet, hogy ne támogasson minket. Itt kell bekapcsolódnunk a hitünknek, ami még nem tudás, de azt már hisszük, hogy Isten mindenkor ott van nekünk, a lelkünk Tőle származik. Ő akkor is odanyújtja a kezét, ha addig százszor is megtagadtad.”

Teljes mértékben egyezek a leírtakkal, mert a „hiszek ebben, hiszek abban” frázisok nagyon sok esetben egyfajta belső tudatlanságot rejtegetnek, meggyőződés nélküliséget, tehát lényegében mellébeszélés, míg ezzel ellentétben a „tudom ezt vagy azt” jellegű kijelentés, pl.: „tudom, hogy van Isten” egy határozottságot, valódi meggyőződést tükröz, legalábbis ma, a XXI. században.

A fenti gondolatok alapján szeretnék kicsit továbblépni, és filozófiai szempontból újra értelmezni, hogy mit is jelent a „megértés”. Ehhez először Edith Stein gondolatai lesznek a segítségemre. Majd ezek után Karl Rahner írását veszem alapul, hogy lássuk, a híres teológus számára mit jelentett a „hit” szó. Ezek alapján végül röviden összefoglalom a hit és a tudás kapcsolatát, legalábbis ami bennem kialakult az olvasottak kapcsán.